

[Krag.]

her i denne Sal gennem en Aarrække har indtaget; man har gennem en Aarrække uden Omtale ved første Behandling henvist Tillægsbevillingslovforslaget til Finansudvalget, og det forekommer mig, at der i Aar var saa meget mere Anledning til at blive i det hidtidige Spor, som Finansministeren er fraværende i Udlandet i Statsærinde. Gennem en Aarrække har Folketinget ikke benyttet enhver tænkelig Lejlighed til at rejse en almindelig politisk og finansiel Debat, det er blevet Praksis her i Tinget, at vi indleder Rigsdagsperioden ved Finanslovforslagets første Behandling med en almindelig politisk og finansiel Drøftelse, og at vi afslutter den ordinære Rigsdagssamling ved Tillægsbevillingslovforslagets tredje Behandling med en tilsvarende Drøftelse, og jeg synes, at det, hvor ikke rent akutte Situationer tvinger bort fra en saadan Praksis, er rimeligt og rigtigt at følge den, og dette bevirker jo ogsaa, at man, hvad den finansielle Side af Sagen angaar, bliver i Stand til ved Slutningsdebatten paa et sikkert Realitetsgrundlag, efter at Finansudvalget har færdigbehandlet Finanslovforslaget og Tillægsbevillingslovforslaget, at drøfte hele den finansielle Situation. Hermed vil jeg naturligvis ikke paa nogen Maade have sagt, at det ærede Medlem, hvis Kyndighed paa det finansielle Omraade jeg paa ingen Maade underkender, ikke burde have benyttet denne Lejlighed til at gøre en Række Bemærkninger, der paa en hel Del Punkter, synes jeg, ramte det rette, og som jeg med Hensyn til Konklusionen, Aarets betydelige Underskud, slet ikke er uenig med det ærede Medlem i. Jeg deler ganske den Betragtning, som det ærede Medlem fremførte, at Tillægsbevillingslovforslaget frembyder baade paa Indtægts- og paa Udgiftssiden en Række Betynderligheder, som fuldt ud berettiger til Kritik, og som ogsaa berettiger til at hævde, saaledes som det ærede Medlem gjorde, at Tillægsbevillingslovforslaget ingenlunde paa alle Punkter er Udtryk for det rette eller giver de Oplysninger, som det burde give; men jeg tvivler ikke et eneste Øjeblik paa, at det ærede Medlem vil være enig med mig i, at naar Behandlingen af Tillægsbevillingslovforslaget har fundet Sted, og man i det væsentlige er kommet ogsaa Aarets Finanslovforslag igennem, saa har man et ganske anderledes reelt og bærekraftigt Grundlag for en Kritik og ganske anderledes Muligheder for at sætte ind dér, hvor man møder det væsentlige, medens de mindre Ting kan skydes ud, og det

forekommer mig unægtelig, at det ærede Medlem gav Indtryk af i sin Redegørelse for det foreliggende Tillægsbevillingslovforslags Indhold og for den finansielle Situation i det hele taget at tale paa et løst Grundlag efter en ganske kortvarig og løs Gennemgang af det hele Problem. Men derfor er jeg alligevel ganske enig med det ærede Medlem i, at der maa skaffes Rede paa alle disse Forhold. Det er ganske rigtigt, det maa der! Det bliver Finansudvalgets Opgave i Samarbejde med Regeringens Medlemmer, først og fremmest med Finansministeren, og jeg gaar ud fra, at inden denne Tillægsbevillingslov forlader Rigsdagen, har den faaet et Udseende, som redeligt redegør for den finansielle Situation, hvori vi for Øjeblikket staar.

Herunder hører naturligvis Undersøgelsen af en Række af de Enkeltheder, som det ærede Medlem i sin Tale fremførte, derunder naturligvis ogsaa Berettigelsen af at opføre de 17 Mill. Kr. til de kriseramte Landmænd paa Formueparagraffen som Laan. Ja, jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at denne Post er anbragt paa en besynderlig Maade og med tvivlsom Ret, men jeg spørger det ærede Medlem: Har ikke de Konservativt ud over Landet i Debatten om Kriseforliget af Oktober 1931 hævdet fra Møde til Møde og i deres Presse, at her var Tale om Laan, at Landbrugs-krisehjælpen, de 30 Mill. Kr., eller hvor meget det var, man fejlagtigt havde udregnet den til, var et Laan, og er det derfor ikke i Virkeligheden i konservativ Aand og som Udtryk for Partnerskab i denne meget uheldige Overenskomst, som sluttedes i Oktober 1931 — uheldig efter vor Anskuelse —, at Finansministeren har foretaget denne Postering? Jeg skulde mene, at det ogsaa fra denne Talerstol har lydt fra konservativ Side i Forsvaret for Oktober-Forliget af 1931, at Landbrugskrisehjælpen var skaarret saaledes til, at man formelt var berettiget til at betegne dette store Udgiftsbeløb — som man ganske vist dækkede ved Skatter, der, hvad Tilfældet jo ogsaa har været ved det følgende Forlig, hvori 4 Partier deltog, hverken slog til eller kom ind — som et Laan.

Jeg tør ikke sige, om Tillægsbevillingslovforslaget, naar det opstilles redeligt — og det er jo det ærede Medlem Hr. Korsgaard, der har brugt dette Udtryk —, om det da giver et Underskud saa stort som paastaaet. Jeg forstod, at det ærede Medlem mente, at Underskuddet vil blive i hvert Tilfælde paa 48 Mill. Kr., saaledes at selv naar Lovgivningen om et Kvartals Ind-